

Mile Tasić**ĐORĐE ĐURA MARAVIĆ****Galerija ULUPUD—a Vojvodine, decembar 2006.**

Završavajući, slobodno se može reći još jednu uspešnu godinu, naš sugrađanin, umetnik i pedagog, keramičar i slikar Đorđe Đura Maravić predstavio se upravo u domu kojem i sam pripada. U kamernoj galeriji UPIDIVA (Udruženje likovnih umetnika primenjene umetnosti i dizajnera Vojvodine) u Novom Sadu postavljena je izložba keramike iz poslednjeg ciklusa Maravića, uz prateće fotografije.

Preko trideset godina profesionalnog bavljenja umetnošću, učinilo je da Đorđe Đuro Maravić danas bude nezaobilazna stvaralačka figura ne samo na vojvođanskom prostoru. Učeni stvaralac, keramičar i slikar ima iza sebe nebrojeno samostalnih i kolektivnih izložbi, učesnik je velikog broja umetničkih kolonija i dobitnik je više priznanja za svoj rad kako u zemlji, tako i u inostranstvu.

Na izložbi u UPIDIV-u Maravić se predstavio sa dvadesetak keramičkih ostvarenja iz novog ciklusa, kao sled onog što je izložio na Trijenalu keramike, uz dvadesetak fotografija nastalih kao prateći deo keramičkih eksponata. Problem koji ovom sadržajnom samostalnom izložbom Maravić pokušava i naravno uspeva da reši je samo na prvi pogled nerešiv. Ukoliko je problem KVADRATURE KRUGA za egzaktne stvaraoce nerešiv utoliko ga umetnik vrlo opipljivo i vrlo uspešno rešava. Specifičnost koju kod Maravića primećujemo je da je taj problem iz ravni kao prirodni odgovor keramičara ovog puta istrčao u prostor gde se pojavio kao odnos kugle u kocki. Tačnije, keramičke jabuke kao sveprisutnog elementa smeštenog u staklenoj kocki. Problem višeznačan, neminovno nas provocira na rajsko voće proterano zajedno sa ljubavnicima iz Raja, danas svima dostupno, uglavnom slatkasto, ponekad otrovno i providne kocke ponekad u obliku flaše

oštrih ivica napunjene nektarom ili gorčinom, ponekada u obliku kofera sa ponekim zidom ogleдалa koje evoluiru razmišljanja o putovanju i to onom životnom, u ovom slučaju umetničkom, te konačno ponekad u obliku fotelje nikako opuštajuće. Ta komunikacija zaobljenog voća te opasnih i pretećih šiljaka u svojevrsnom staklenom ringu vrlo asocijativno reflektuje žestinu odnosa, čini se zbilju i komunikacionu neminovnost, ovde tako artistički smelo i vešto izloženu.

Sloboda u poigravanju ponuđenim elementima otkriva nam, rukopis zrelog umetnika, čije delo nas nikako ne ostavlja ravnodušnim, već nas provocira i stavlja u onu iskonsku zapitanost o početku, recimo prapočetku kako je sve od zemlje nastalo i u zemlju će se sve pretvoriti. Neminovnost ovog pitanja Maravić na ovoj izložbi samo podgreva arhetipskim simbolima, suočavajući ih u asocijativnu kompoziciju i istraživački areal.

Svi keramički elementi su bez glazure, nastali i bojani ponovo zemljom, odnosno glinom sa različitih kopova čime je dobijeno neophodno šarenilo od sivo-bele, do tamno smeđe, što u ovom slučaju samo pojačava estetsku impresiju. Ponekad zgusnuti odabir, ponekad svedeni kao da formira razuđene svetove uvek pod istom tenzijom, što ne reći uvek pod istim problemom. I kada jabuka dominira nad šiljcima i kada propada, kada je smrvljena ili tek načeta nudi nam izbor u rešavanju, već rekosmo kvadrature kruga na vrlo samosvojan način umetnika, uvek kondenzovan serioznom izvedbom. Fotografije nastale u ateljeu takođe su rešenja nastala pod umetničkim okom, one prate tok rađanja keramičkih ostvarenja i vode nas u, više ne tako daleke virtualne svetove, a oplemenjene sličnim smeđim tonovima, sa istovetnim problemom ovog puta kvadrature kruga u samoj ravni. Fotografije na zidu i keramička ostvarenja na postamentima čine čvrst i zaokružen umetnički esej ove dobre izložbe koju prati katalog diskretne glamuroznosti sa reprodukcijama u boji, bibliografskim podacima.